

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Животна авантура једног знатижељног мачка

Док нисам прочитала књигу „Судбина једног Чарлија“, мислила сам да је судбина нешто што има везе само са срећом. Сада знам да судбину чине и срећни и тужни тренуци.

Почетак приче о мачку Чарлију ме је изненадио. У наслову књиге се помињу мачак и његова судбина, а у првом поглављу су мишеви главна тема. Ипак, мишеви су повезани са мачком, зато што је Чарлијева мама чувала месарницу од тих „неких малих мишева“. Ту је она и родила Чарлија. Писац је мало претерао када је рекао да је мачак „мали и глуп“. Стара пословица каже: „нико се научен није родио“. Тако ни мачак није био глуп кад је био мали, већ је само мало тога знао. Али, био је радознао, стално је друге испитивао и желео да сазна нешто ново. Његова радозналост га је одвела у разне пријатне и непријатне ситуације и тренутке. Једном се изгубио у Напуљу када га је привукла песма дивних напуљских мачака.

Ова књига садржи веома тужне делове који су много тужнији у односу на све што сам до сада читала. У првом таквом делу, мама се растала са малим мачком, оставивши га једне ноћи поред сандука, јер се надала да ће га неки морнар наћи и одвести са собом на брод. Мама је желела свом детету све најбоље – да не буде чувар кобасица у месарници, него да живи слободно. Ипак, мене је ово јако погодило, зато што не волим да се деца раздвајају од својих родитеља. Потресло ме је и када су Чарли и циркуска Виолета, једна од његових најбољих другарица, забављали децу у циркусу, на љуљашци која се откачила, па је тако девојчица изгубила ногу, а Чарли повредио задње шапе.

У књизи постоје и делови који су толико забавни да сам пожелела да их уживо видим, као на пример када је мали Чарли на броду нашао своју прву другарицу, капетанову ћерку с којом је правио смешну представу за побуњене морнаре који су се побунили јер им је досадно. Овај део показује како деца могу у тренутку да измисле нешто што ће забавити одрасле и учине да им буде добро.

Научила сам да је важно у животу путујемо и видимо свет, сазнамо да су људи различити и воле различите ствари и да треба пажљиво бирати пријатеља. После свих авантура остају успомене и Чарли је срећан што је имао такав живот. Волела бих да и мој живот буде тако занимљив.

Препоручијем ову књигу књигу за читање, деци јер има много маштовитих и смешних тренутака, а одраслима да би научили да пусте своју децу да истражују свет.

„Судбина једног Чарлија“, Александар Поповић

Чарли се сећа Напуља

